रात्रौ स्वेच्छया पर्यटति। अथान्यदा तस्य रात्रौ क्षेत्रेषु पर्यटतः कदाचिच्छृगालेन सार्धं मैत्री बभूव। तौ च वृतिभङ्गं कृत्वा कर्कटिकाक्षेत्रेषु प्रविश्य तत्फलभक्षणं स्वेच्छया कृत्वा प्रत्यूषे स्वस्थानं व्रजतः। अथ कदाचित् क्षेत्रमध्यस्थितेन मदोद्धतरासभेन शृगालो ऽभिहितः। भो ५ भगिनीसुत पश्य। अतीव निर्मला रजनी। तदहं गीतं करिष्यामि। तत् कथय कतमेन रागेण करोमि। स प्राह। माम किमनेनानर्थप्रचालनेन। यतश्चौरकर्मप्रवृत्तावावां। चौरजारैर्निभृतैरेव स्थातव्यमिति। उक्तं च।

काशी विवर्जयेच्चौर्यं निद्रालुश्चर्मचौरिकां।
१० जिह्वालौल्यं च रोगाढ्यो जीवितुं यो ऽत्र वाञ्छति ॥४१॥

तथा त्वदीयं गीतं शङ्खवादानुवादि न मधुरमिति। दूरादपि श्रुत्वोत्थाय क्षेत्ररक्षा बन्धं बधं च विधास्यन्ति। तद्भक्षय तावदमृतरसाश्चिर्भटीः। मा त्वमत्र गीतव्यापारपरो भव। तच्छ्रुत्वा रासभ आह। भो वनाश्रयत्वात् त्वं गीतरसं न वेत्सि। तेनैतद्ब्रवीषि। उक्तं च।

१५ शरज्ज्योत्स्नाहते दूरं तमसि प्रियसन्निधौ।
धन्यानां विशति श्रोत्रे गीतकङ्कारजा सुधा ॥४२॥

शृगाल आह। माम अस्त्येतत्। परं कठोरमुन्नदसि। तत् किं तेन नादेन स्वार्थभ्रंशिना। रासभ आह। धिग्धिग्मूर्ख किमहं गीतं न जानामि। तच्छ्रूयतां तस्य भेदस्तद्यथा।

२० सप्त स्वरास्त्रयो ग्रामा मूर्छनास्त्वेकविंशतिः।
ताला एकोनपञ्चाशत् तिस्रो मात्रा लयास्त्रयः ॥४३॥
स्थानत्रयं यतीनां च षडास्यानि रसा नव।
वर्णाः षड्विंशतिर्भावाश्चत्वारिंशत् ततः स्मृताः ॥४४॥
पञ्चाशीत्यधिकं ह्येतद्गीतानां च शतं स्मृतं।
२५ सुवर्णरचितं शुद्धं गीताङ्गैः सकलैर्युतं ॥४५॥